

lede mig. Jeg synes, at den højtærede Minister i Virkeligheden var enig med mig i, at det var den bedste Ordning, naar de tegnede Garanter indbetalte 10 pCt. af Aktiekapitalen, og jeg føler mig overbevist om, at det vil ogsaa være den Vej, man er gaaet, naar dette Lovforslag forlader Folketinget. Jeg understreger, at jeg er glad ved den Tilslutning, som Tanken om at skelne mellem de mere og de mindre bemidlede Sparere, har vundet her i Tinget, men jeg gentager, at jeg ikke er blind for, at det er overordentlig vanskeligt at finde frem ad den Vej. Med disse Bemærkninger skal jeg slutte, idet jeg endnu en Gang skal understrege, at det, det gælder om, er at handle hurtigt, og jeg erklærer, at jeg og mine Meningsfæller for vort Vedkommende ere beredte til baade at bringe Ofre og gøre det Arbejde, som kræves for at naa et hurtigt Resultat; saa haaber jeg, den ærede Ordfører ogsaa er tilfreds.

Indenrigsministeren (Berntsen): Paa dette sene Tidspunkt af Forhandlingerne er der jo ikke Anledning til yderligere at forlænge Debatten om de foreliggende Lovforslag, saa meget mindre som jeg baade ved Lovforslagenes Fremsættelse og ved Mødet i Eftermiddags har haft Lejlighed til at fremsætte min Betragtning af denne Sag og at svare paa de Bemærkninger, der var henvendte til mig fra de forskellige Ordførere for de forskellige Grupper, der have haft Ordet, før jeg talte. Jeg skal derfor indskrænke mig til nogle faa Bemærkninger.

Det ærede Medlem fra Esbjerg (Bluhme) udtalte, at han savnede en Bestemmelse i Lovforslaget, en Bestemmelse, der skulde gaa ud paa, at naar Sparekassen efterhaanden kom til Kræfter, saa burde den lidt efter lidt tilbagebetale de gamle Garanter, hvad de nu maatte bøde, ved at de skulde indbetale deres Garantikapital. Det er en Umulighed, og jeg skal sige det ærede Medlem hvorfor. Det er, fordi Sparekassen nu rejses ved nye Garanter og nye Sparere, og de nye Sparere, der nu træde ind, efter at Sparekassen er genrejst, kunne ikke have nogen som helst Forpligtelse til at opspare et Beløb, der skulde anvendes til Afbetaling af det, som de gamle Garanter maa bøde. De gamle Garanter maa finde sig i at betale den Garantium, som de ere pligtige til at betale. Jeg ser ikke, at den nye Sparekasse, Sparekassen, der rejser sig i sin fornyede og fornyede Skikkelse, har no-

gen som helst Pligt til at erstatte, hvad de gamle Garanter have maattet betale. Det ærede Medlem var endvidere inde paa en anden Beregningsmaade end den, jeg har gjort gældende, og det glæder mig, at det ærede Medlem selv udtalte, at han var ikke rigtig sikker paa, at han regnede rigtig. Jeg er saa fuldstændig enig med det ærede Medlem, og det af den simple Grund, at det ærede Medlem glemmer en Faktor, nemlig den, at naar Sparekassen genrejses og begynder sin Virksomhed, skal den være solvent. Det vil den ikke blive efter det ærede Medlems Regne- maade, og deraf vil det ærede Medlem se, at han regner med en forkert Faktor, og jeg maa derfor lade hans Regnestykke ligge.

Naar jeg har lagt Mærke til de Udtalelser, der ere fremkomne fra Højres Side i Salen, saa har det interesseret mig at lægge Mærke til den Forskel, der har været i de Udtalelser, der ere fremkomne fra det ærede Medlem fra Frederiksborg (Dinesen) og det ærede Medlem fra Svendborg (W. Neergaard) og det ærede Medlem fra Slagelse (Lange) i Modsætning til de Udtalelser, der ere fremkomne fra det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) og til Dels ogsaa det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger). Thi det er jo klart nok, at det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds og det ærede Medlem fra Frederiksberg ikke ønske Sparekassen genrejst, det er fuldstændig klart, at deres Ønsker ere, at den skal likvidere, med andre Ord, at den skal forsvinde, og det ønsker jeg ikke. Det er ikke alene, som et enkelt Medlem har ment, fordi jeg nærer Pietets-hensyn overfor den gamle Sparekasse, men det er, fordi jeg tror, at det er økonomisk uforsvarligt og uforstandigt at lade den gamle Sparekasse likvidere og gennem en saadan Likvidation helt gaa til Grunde.

Det glædede mig at høre det ærede Medlem for Svendborg (W. Neergaard) udtale, at det ikke var tomt Mundsvejr for hans Vedkommende, naar han har været med til at udtale i det Forslag til Beslutning, som hans Parti fremlagde her til Forhandling den 1. Oktober i Fjor, at de vilde være med til at mildne Følgerne af de Ulykker, her var sket, men at det var fuldt Alvor, naar det ærede Medlem har været med til at udtale sligt. Det glædede mig ligeledes at høre det ærede Medlem sige, at her kunde det ikke være Opgaven at staa og diskutere om, hvem der havde Skylden for den Ulykke, der var sket, og